שלושה יתומים

פייר בידאר

סיפור מארץ הבסקים

היו שלושה בנים שאבא ואמא שלהם נפטרו והם נשארו בלי כלום, עד שאפילו פרוסת לחם לא באה לפיהם. לכן, על פי עצתו של הבוגר שביניהם, החליטו ללכת ולחפש את מזלם בעולם.
הם עברו יערות ושדות, ולא טעמו כל אוכל בדרך. בסוף ראו מרחוק טירה יפה. האח הבוגר הוביל את האחרים לשם בתקווה שימצאו שם לפחות ארוחה קלה. הם דפקו בדלת וביקשו עזרה. את הדלת פתחה אישה, בעלת צורה מוזרה, לא לגמרי אנושית. אך הבנים לא נבהלו.
בעל הבית לא היה במקום. המשרתת נתנה להם להכנס, והגישה להם מרק שממנו לא השאירו אף טיפה. אחר כך אמרה להם להסתתר בחבית גדולה.
"רק תהיו שקטים" אמרה "כי בעל הבית הוא מפלץ איום שאם יגלה שבני אדם נמצאים כאן, הוא יאכל אתכם ללא רחמנות."
שלושת היתומים ישבו בחבית בלי להוציא הגה. בקרוב חזר המפלץ. מיד בדלת קרא "הכנסת הנה בני-אדם!"
"לא אדוני, אתה טועה" ענתה המשרתת.
"אני מרגיש ריח בני-אדם. אמרי את האמת, אחרת אוכל אותך."
בסוף המשרתת לא יכלה לשקר "אכן, אדוני" אמרה "באו הנה בהעדרך כמה ילדים. אבל הם קטנים ורזים מאוד, ממש מתים מקור ורעב. נתתי להם להתחמם ליד האש וגם קצת מרק לאכול. הם עכשיו נרדמו, שם, בחבית הגדולה."

"תוציאי אותם משם" אמר המפלץ בקול מאיים. הילדים יצאו מהחבית רועדים מפחד. "תני להם עוד לאכול ולשתות" אמר המפלץ למשרתת "והביאי אותם לחדר צדדי, שם יש מיטה רחבה."
המשרתת הוליכה את הילדים לחדר והם שכבו במיטה. ובינתיים המפלץ שם סיר גדול, מלא מים, על האש והתחיל להשחיז את הסכין שלו. "שמרי על הילדים" אמר למשרתת "וספרי כאשר ירדמו."
המשרתת חזרה לחדר ולחשה לילדים "מסכנים שלי, עוד מעט בעל הבית יבוא ויהרוג אתכם."
היא חזרה למטבח ואמרה למפלץ שהילדים עוד לא נרדמו.
בינתיים שלושת היתומים התחילו להתייעץ איך לצאת מהצרה. אפשר לצאת דרך החלון, חשבו, אבל לזה צריך חבל, וזה לא היה להם. בסוף החליטו לחתוך את כלי המיטה, לקשור אותם יחד וכך השתחלו דרך החלון לארץ, והתחילו לברוח.
המשרתת עלתה שוב. היא הקשיבה ליד הדלת ולא שמעה כל רעש. אזי חזרה ואמרה למפלץ כי הילדים כבר ישנים.
המפלץ עלה למעלה והתחיל בחושך להכות בסכין במיטה. הוא היה בטוח כי הרג את הילדים וחתך אותם לחתיכות קטנות. אך למחרת בבוקר מצא את המיטה ריקה.
"איפה הסתרת את הקטנים?" שאל.
"לא עשיתי כלום, אדוני. לא ראיתי כלום מאז אתמול בערב."
"אז הם ברחו. אבל אני אתפוס אותם עוד. תני לי את המגפיים המהירים שלי."
במגפיים המהירים שלו יכול היה המפלץ לעבור בצעד אחד מאה קילומטרים. לא עבר זמן רב והוא הגיע עד למקום בו הסתתרו הילדים. אבל עדיין קשה היה לו למצוא אותם כי הם היו

חבויים היטב.
עייף מהדרך הארוכה, נשכב המפלץ תחת עץ ונרדם.
היתומים יצאו אז מבין השיחים בהם הסתתרו וניגשו בזהירות למפלץ.
בשקט, בשקט חלצו את המגפיים מרגליו, ואחר כך הבוגר נכנס למגף אחד, שני הקטנים למגף שני והופ.. חזרו אל ביתו של המפלץ.
"הנה המגפיים של אדונך" אמרו למשרתת "והוא אמר שתתני לנו תמורתם את כל הכסף שנמצא בכספת שלו."
המשרתת אמנם פתחה את הכספת ונתנה לילדים את הכסף. והיה זה הון רב.
שמחים חזרו היתומים לביתם, עשירים ביותר, ולא נאלצו יותר לדאוג למחייתם.
ואשר למפלץ - הוא התעורר רחוק מביתו ונאלץ לחזור יחף בדרך ארוכה. וכאשר התברר לו כי גם כל עושרו נלקח, כעס מאוד.